

Bayer Zsolt: Haza

2011 november 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Tényleg az a kérdés: érvényes-e még 1956? S ha igen, akkor hogyan? Ha pedig nem, vajon miért nem? S ha érvényes, akkor csak a még él? résztvev?k, szerepl?k, át- és túlél?k teszik azzá? S amikor majd elmennek ?k mindannyian, nem marad utánuk semmi sem?

Egyik kérdésre sem tudom a választ. Ezért íródik ez a cikk. Nem tudom a választ, mert nem vagyok sem szereplője, sem át- és túlélője 1956-nak. Egy vagyok azok közül, akik számára pusztán családi indíttatásból mindig igazodási pont és viszonyítási alap volt 1956.

Kádár János addigra már puha diktatúrájában felneve pontosan tudtam, hogy ami hivatalosan elhangzik 1956-ról, az mind hazugság, és aki ellenforradalmat mond, az mind gazember. Nem magamtól tudtam ezt, hanem a szüleimtől és a nagyszüleimtől. És azt tudtam leginkább, hogy nincs átjárás. Tudtam, hogy a „szochazások” és a munkások és a pártemberek halálos ellenségeink. Aztán volt egy rövid időszak a rendszerváltás után, amikor azt gondoltam, lehetséges a kiegyezés és a megbékélés. Ma már tudom, nem lehetséges.

Nem lehetséges, mert kiderült, hogy 1989-1990 vértelenségét és békességét a mi gyengeségünknek fogták fel és fogják fel azóta is. És azt is tudom, hogy hogy soha nem követnének el ilyen „hibát”, ha még egyszer abba a helyzetbe kerülnének, hogy dönthetnek élet és halál nem könnyen eldönthető kérdésében. Hogy nagyon gyorsan és rémületesen egyszerre döntenének. És nem lenne kegyelem. Aki olvasta Dániel Péter Wittner Máriáról írt borzalmait, pontosan tudja, miről beszélek. És nem ám Dániel Péter írása volt a legrettenetesebb.

Hanem azok a kommentárok, amelyeket írtak hozzá. És azok után fogjuk meg a kilincset, akik azokat írták. Így válik világossá 1956 megítélésének megítélhetetlensége. Hiszen egyik oldalon állunk mi, akik szerint a Forradalom minden pillanata megkérdőjelezhetetlen és nagyszerű. (Még a rémes lincselések is, hiszen azon elzúzmények után, amelyeket a kommunisták műveltek ebben az országban, egyszerre csoda, hogy nem folyt több vér, és nem volt több népiélet...) De bele kell törődnünk, hogy velünk szemben ott vannak azok, akik mindent másképpen látnak. Akik büszkék szochazás vagy munkások vagy pártember apukájukra vagy éppen önmagukra. Akik nem

bocsátották meg sohasem, hogy ez az ország egyszer fegyvert is mert fogni ellenük.

És – mondom még egyszer – akik mind a mai napig valamiféle balesetnek élik meg a rendszerváltást. ?k azok, akik szemében Kádár a magyar történelem egyik szent alakja. Keresgélem a párhuzamokat. Felöltik 1848-49 – és annak utóélete. Ahogyan Ferenc József császárból egyszer csak „Ferencjóska” lett, s jöttek a „boldog békeid?k”, s a tisztaszobák falára egymás mellé került Kossuth Lajos meg a császár portréja. S megöregedett, reszket? kez? honvédek ültek a fényképez?gép lencséje elé, mellükön a kitüntetések, és nem értettek már semmit sem az ?ket körülvev? világból. Pedig az a világ még érthet? volt, és hagyományokkal, bizonyosságokkal bélelt. Ma már ilyesmi sincs. Lassan kilép az életbe az a korosztály, amely a rendszerváltás ellopott pillanatának szülte. És nem maradt igazodási pontja semmi sem.

1989–1990 nem az, hiszen nincs benne semmi heroikus. 1956-ról pedig nem tud semmit. Legfeljebb annyit, amennyit otthon hall. S vagy azt hallja, hogy a nagypapa harcolt a komcsik és a ruszkiak ellen, vagy azt, hogy a nagypapa harcolt a cs?cselék ellen, és azért kapott „szochazáért” plecsnit, és a papát felvették felvételi nélkül az egyetemre, és minden jobb volt, szebb volt, és még munkája is volt mindenkinek. De még az M7-es melletti nadrágszív parcellát is akkor sikerült megszerezni, és apa hazahozott egy kiszuperált Ikarus buszt, és abban nyaraltunk, hahó! Nincs itten átjárás sehonnan sehová. Csak örököljük s örökítjük tovább a kicsike családi legendáriumokat, és nagyjából úgy állunk szemben egymással, mint ahogy szemben állt egykoron Wittner Mária vagy Mansfeld Péter a pufajkásokkal.

És ez még a jobbik eset. A legrémiszt?bb, amikor nincs semmi sem. Sem szembenállás, sem gondolat, sem meggy?z?dés, sem hit, sem elszánás, de még egy csipetnyi értelmezhet? gy?lölet sem akad a sifonérban. Csak a kilátástalanság és gondolatlanság. Csak a gy?lölet az egész világ ellen. 1956-ot meg azok ápolgatják még egy darabig, akik legalább egyszer életükben hittek valamiben. S ez vagy a vég el?tti utolsó pillanat vagy a szörny? kataklizma el?szobája. Amib?l persze még mindig lehet valami. S ami messze nemcsak a mi Forradalmunkról szól, hanem err?l a rettenetes világról, amelyet összebarkácsoltunk önmagunknak. És ez a legjobb hírem, egyel?re...
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztáról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
